ПАПЕРОПЛАСТИКА

Презентація дисципліни

Паперопластика – це конструювання об’ємних та напівоб’ємних форм з паперу шляхом його механічної обробки та трансформації. Паперопластика має узагальнену назву щодо створення тривимірних скульптур, у той же час вона вважається специфічним мистецтвом моделювання паперових художніх композицій на площині. У сучасній практиці роботи з папером до складу паперопластики входить квілінг, оригамі та ще багато з видів технік роботи з папером.

Види папероропластики

***Паперова архітектура*.** Теоретична діяльність і креативна сфера архітекторів, що полягає в проектуванні архітектурних форм без мети їх подальшої матеріалізації та практичного використання.

***Tunnel book*.** У перекладі як книжковий або паперовий тунель. Суть техніки добре простежується з англійської назви *tunnel* – тунель, наскрізний отвір. Багатошаровість "книжок" (*book*), що складаються, добре передає відчуття тунеля. Виникає тривимірна листівка.

Аплікація **(у техніці паперова пластика)** – це синтез різних видів зображувальної діяльності: ліплення, аплікації, малювання, конструювання з паперу. Зображення в паперовій пластиці виконуються в напівоб'ємному варіанті, усі частини й деталі наклеюються на картон, який слугує кольоровим фоном. Це дозволяє дітям створювати яскраві індивідуальні та колективні композиції.

Торцювання. Техніка паперового рукоділля. Цю техніку можна віднести і до способу аплікації, і до виду квілінгу (папероскручування). За допомогою торцювання можна створювати дивовижні об’ємні картини, мозаїки, панно, декоративні елементи інтер’єру, листівки.

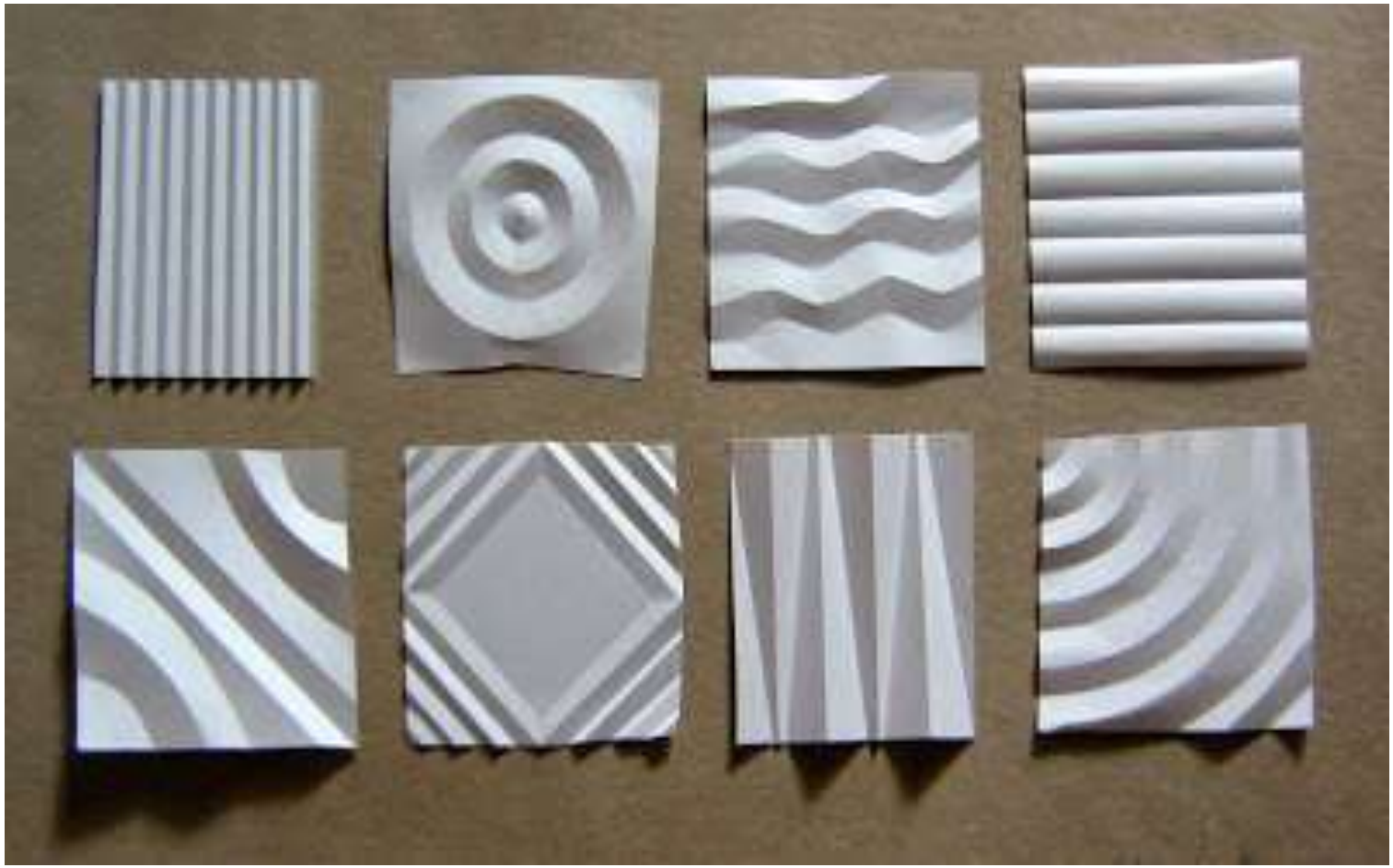

Витина́нка (від українського слова «витинати», тобто «вирізувати», «вивертати») — це вид давньослов'янського, зокрема українського народного декоративного мистецтва. Включає сюжетні та орнаментальні прикраси житла — ажурні, силуетні тощо.

Оригамі – це складання з паперу різних фігур, що спочатку було переважно забавкою для дітей, та переросло у ціле мистецтво.

Види оригамі

Киригамі – мистецтво виготовлення фігурок і листівок з паперу за допомогою ножиць. Основоположником кірігамі вважається японський архітектор Масахиро Чатани (Masahiro Chatani), а датою народження кірігамі вважається 1980 рік. Ця основна відмінність кірігамі від іншої техніки складання паперу, що підкреслено в назві: 切る(кору) – різати, 紙 (камі) – папір.

Кусудама (яп. 薬玉 – лікарська куля) – один з найдавніших декоративних традиційних японських виробів у техніці оригамі. "Кусурі" японською мовою означає "ліки", "тама" – "куля". Слово "кусудама" можна перекласти як "лікарська куля". Разом з тим, так називаються декоративні кулясті конструкції, зібрані з паперових квіток, розеток або модулів іншої форми

Модульне оригамі – це техніка складання модулів з паперу в 3-d конструкції. Відмінність цієї техніки від традиційного оригамі в тому, що виріб виконується не з одного аркуша паперу, а з декількох однакових частин-модулів. Кожен модуль складається за правилами класичного оригамі з одного аркуша паперу, а потім модулі з'єднуються шляхом вкладання їх один в одного, сила тертя, що з'являється при цьому, не дає конструкції розпастися. Роль сполучної ланки тут грають загини і кишеньки. Новий сплеск розвитку модульного оригамі почався в 1960-х роках, коли це мистецтво стало поширюватися по всьому світу. Нині оригамі перетворилося по-справжньому на міжнародне мистецтво.

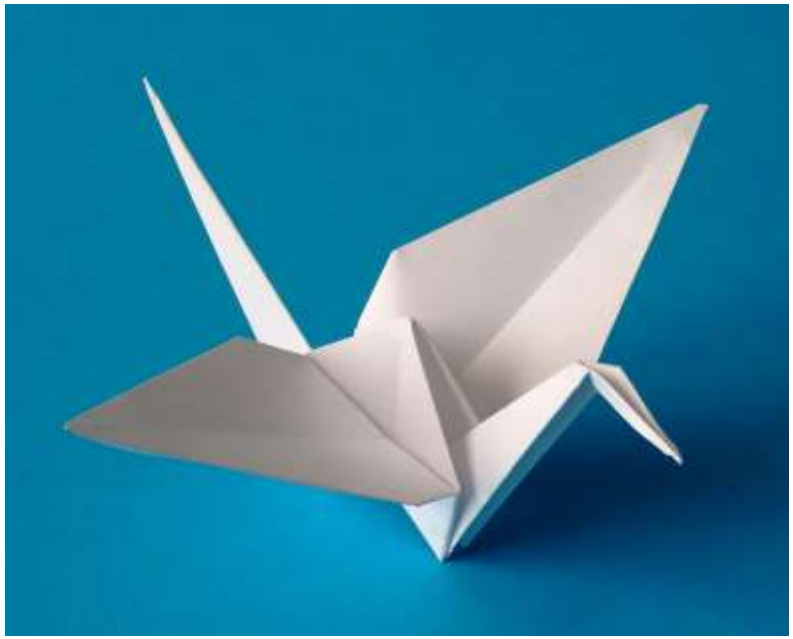

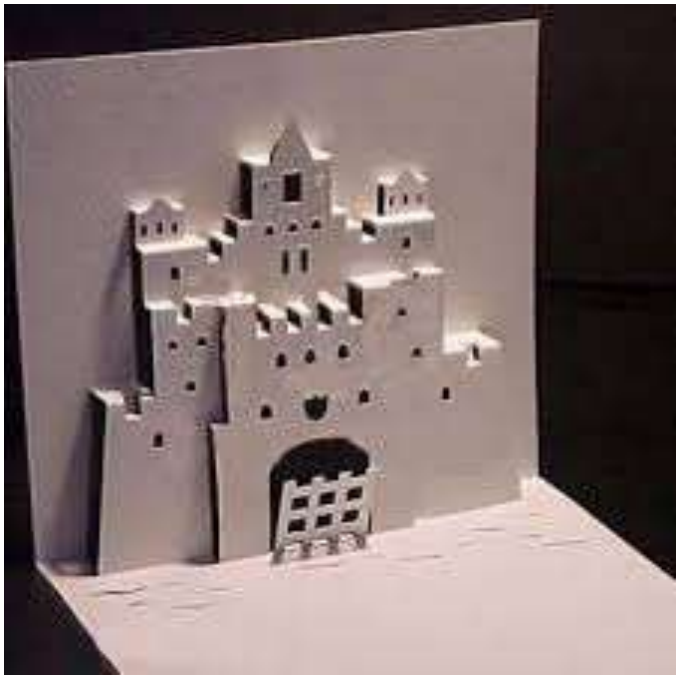

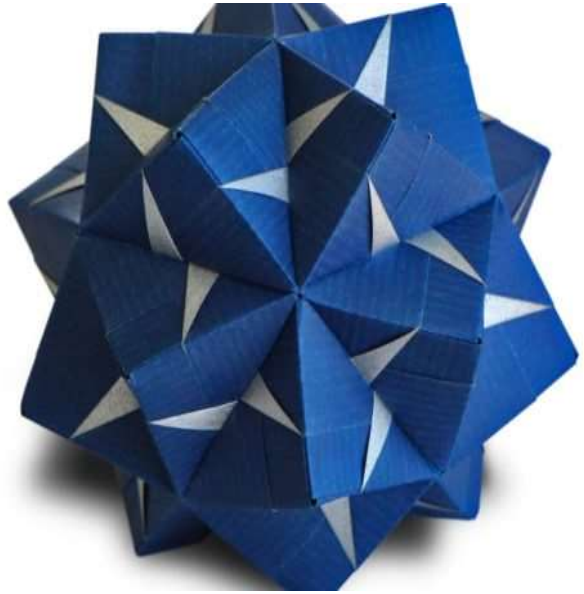

Квілінг – це мистецтво папероскручування. Слово quilling походить з англійської мови від quill – пташине перо.
Суть техніки квілінг полягає в тому, що довгі паперові смужки накручуються на тонкий стрижень. Раніше для цього використовували гусяче пір'я, а сьогодні в основному – зубочистки, трубочки для коктейлю й інші недорогі та легко доступні матеріали. Мистецтво квілінгу інакше називається паперовою філігранню.

Паперопластика нагадує скульптуру на площині, де форма створюється за рахунок об’єму, тому вироби, виглядають як повноцінний твір мистецтва. В них відчувається простір, образ, стиль, витонченість, композиція. Вони багаті за змістом і цілісністю сприйняття.

Мистецтво папероластики дає широкі можливості для розвитку творчих здібностей студентів, зокрема уміння уявляти, фантазувати, розробляти і самим виконувати різноманітні схеми; здійснювати пошук оптимальних форм та будови, пояснювати послідовність створення виробів, дотримуватись чіткості і актуальності роботі, знаходити кольорові рішення, створювати композиції на задану тематику.